

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
VISION IN WHITE

Copyright © 2009 by Nora Roberts

First published by Berkley Books 2009

Translation rights arranged by Writer's House, LLC. New York

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04007-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Vizija u belom

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

*Za Dena i Stejsi.
Za Džejsona i Ket.
Za sve trenutke.*

Zavedi mi um i možeš imati i moje telo,
Pronađi mi dušu i tvoj sam zauvek.

– Anonimni autor

Nije samo sličnost dragocena... već povezanost i osećaj bliskosti...
samo postojanje nečije senke koja tu leži učvršćena zauvek!

– Elizabet Baret Brauning

Prolog

Do osme godine Makenzi Eliot se venčavala trinaest puta. Venčala se sa svakom od tri najbolje prijateljice – i kao mlada i kao mladoženja – bratom najbolje prijateljice (uprkos njegovom opiranju), dva psa, tri mačke i zecom.

Učestvovala je u bezbrojnim venčanjima kao kuma, deveruša, kum i matičarka.

Iako su razvodi bez izuzetka bili prijateljski, nijedan brak nije potrajao duže od jednog popodneva. Takva prolaznost nju nije čudila, pošto su se i njeni roditelji mogli pohvaliti sa po dva braka – dosad.

Venčanje joj nije bilo omiljena igra, ali nekako je volela da bude sveštenik, ili prečasni, ili mirovni sudija. A nakon što je prisustvovala bar micvi nećaka očeve druge žene – rabin.

Osim toga, uživala je u kapkejkovima ili finim kolačima i gaziranoj limunadi, koja se uvek služila na prijemima.

To je bila Parkerina omiljena igra, a venčanje se uvek održavalo na imanju Braunovih, sa prostranim baštama, lepim šumarcima i srebrnkastim jezercetom. U hladnim zimama Konektikata, obred se održavao ispred ogromnog kamina u velikoj kući.

Nekad bi upriličili jednostavna venčanja, a ponekad raskošne događaje. Bilo je tu kraljevskih venčanja, osujećenih bekstava, cirkuskih tema i gusarskih brodova. Sve zamisli su se ozbiljno razmatrale i za njih se glasalo, i nijedna tema ili kostim nisu izazivali preteranu zapanjenost.

Ipak, sa trinaest brakova iza sebe, Mak se malo umorila od te igre.

Dok nije doživela presudan trenutak.

Za osmi rođendan, njen dragi i uglavnom odsutni otac poslao joj je Nikonov foto-aparat. Nije nikad izrazila bilo kakvo zanimanje za fotografiju, i prvo ga je odgurnula sa drugim neobičnim poklonima koje joj je davao ili slao posle razvoda. Ali njena majka je ispričala *svojoj* majci o tome i baka je mumlala i žalila se na „neodgovornog, beskorisnog Džefrija Eliota“ i neprikladan poklon u vidu skupocenog foto-aparata za devojčicu kojoj bi više odgovarala barbika.

Pošto se obično nije slagala sa bakom iz principa, Mak se naglo zainteresovala za foto-aparat. Da bi živcirala baku – koja im je preko leta bila u poseti umesto u penzionerskom domu u Skotsdeju, gde je po Makinom snažnom uverenju i pripadala – vukla je nikon svuda sa sobom. Igrala se sa njim, eksperimentisala. Slikala je svoju sobu, svoja stopala, prijatelje. Slike koje su bile mutne i tamne, ili nejasne i blede. Pošto nije bila baš uspešna, a majka se razvodila od očuha, njeno zanimanje za foto-aparat počelo je da bledi. Čak ni godinama kasnije nije mogla da kaže šta ju je navelo da ga ponese kod Parker tog lepog letnjeg popodneva na venčanje.

Svaka pojedinost tradicionalnog baštenskog venčanja bila je isplanirana. Emalajn kao mlada i Lorel kao mladoženja razmeniće zavete ispod ružičnjaka. Ema će nositi čipkani veo i šlep koji joj je napravila Parkerina majka od starog stolnjaka, dok će je Harold, Parkerin ostareli i umiljati zlatni retriever, pratiti baštenskom stazom da je preda mladoženji.

Mnogobrojne barbike i kenovi, krpene lutke, zajedno sa raznim plišanim životinjama, bile su poređane uz stazu kao gosti.

„To je intimno venčanje“, izjavila je Parker dok je petljala oko Eminog vela. „Sa malim prijemom u dvorištu kasnije. Sad, gde je kum?“

Lorel, sa sveže oderanim kolenom, provukla se kroz žbunove hortenzija. „Pobegao je i popeo se na drvo za vevericom. Ne mogu da ga nagovorim da siđe.“

Parker je zakolotala očima. „Idem ja po njega. Ti ne treba da vidiš mladu pre venčanja. To je baksuz. Mak, moraš da popraviš Emin veo i doneseš joj buket. Lorel i ja ćemo skinuti gospodina Fiša sa drveta.“

„Radije bih išla da plivam“, rekla je Mak dok je odsutno povlačila Emin veo.

„Možemo da idemo kad se udam.“

„Dobro. Zar ti nije dosadilo da se udaješ?“

„O, ne smeta mi. I ovde tako dobro miriše. Sve je tako lepo.“

Mak joj je pružila svežanj maslačaka i divljih ljubičica, koje su smele da beru. „Lepo izgledaš.“

To je uvek bila istina. Emina crna, sjajna kosa padala je ispod bele čipke. Oči su joj sijale tamno, tamno smeđe dok je mirisala divlji buket. Bila je preplanula, nekako sva zlatna, mislila je Mak, dok se mrštila na sopstvenu mlečnobelu kožu.

Prokletstvo crvenokose, rekla joj je majka, pošto je nasledila crvenkastu kosu od oca. Sa osam godina bila je visoka za svoj uzrast i mršava kao prut, sa zubima već zarobljenim u omraženu protezu.

Mislila je kako je Emalajn pored nje izgledala kao ciganska princeza.

Parker i Lorel su se vratile, kikoćući se sa kumom mačkom u Parke-
rinom naručju. „Svi moraju da zauzmu svoje mesto.“ Parker je prebacila mačka u Loreline ruke. „Mak, moraš da se obučeš! Ema...“

„Ne želim da budem deveruša.“ Mak je pogledala u naduvanu Pe-
peljuginu haljinu prebačenu preko baštenske klupe. „To grebe i vruće je. Zašto gospodin Fiš ne može da bude deveruša, a ja kum?“

„Zato što je već isplanirano. Svi su napeti pred venčanje.“ Parker je zabacila dugačke smeđe pletenice, zatim je uzela haljinu da pregleda ima li na njoj suza ili mrlja. Zadovoljna, dodala ju je Mak. „U redu je. Biće to prelep obred, sa pravom ljubavi i srećom do kraja života.“

„Moja majka kaže da je sreća do kraja života gomila sranja.“

Zavladao je trenutak tišine. Neizgovorena reč *razvod* kao da je vi-
sila u vazduhu.

„Mislim da ne mora da bude.“ Sa očima punim saosećanja, Parker joj je pomilovala golu nadlakticu.

„Ne želim da nosim haljinu. Ne želim da budem deveruša. Ja...“

„U redu. U redu je. Možemo da imamo lažnu deverušu. Možda bi ti mogla da slikaš.“

Mak je pogledala u foto-aparat, za koji je zaboravila da joj visi oko vrata. „Nikad mi ne ispadnu dobre.“

„Možda ovog puta hoće. Biće zabavno. Možeš da budeš zvanični fotograf venčanja.“

„Slikaj mene i gospodina Fiša“, zatražila je Lorel i približila je mačkovu glavu uz svoju. „Hajde, Mak!“

Mak je nerado podigla foto-aparat i pritisnula okidač.

„Trebalo je ovoga ranije da se setimo! Možeš da napraviš zvanične portrete mlade i mladoženje, i još slika za vreme obreda.“ Zabavljena novom zamisli, Parker je okačila Pepeljugin kostim na grm hortenzija. „Biće dobro, biće zabavno. Treba da hodaš stazom sa mladom i Haroldom. Pokušaj da napraviš dobre fotografije. Čekaću, zatim pusti muziku. Hajdemo!“

Biće kapkejkova i limunade, podsetila se Mak. I plivanja, kasnije, i zabave. Nije važno ako slike ispadnu loše, nije važno što je njena baka bila u pravu i što je premlada za foto-aparat.

Nije važno ni što joj se majka ponovo razvodi, niti što joj se očuh, koji je bio dobar, već iselio.

Nije važno ni što je sreća do kraja života bila sranje, jer je ionako sve bilo pretvaranje.

Pokušala je da slika Emu i uslužnog Harolda, i zamišljala je kako će, kad dobije fotografije, videti mutne likove i mrlje od njenog palca, kao i uvek.

Kad je zasvirala muzika, osetila je krivicu što nije obukla onu grebuckavu haljinu i bila Emina deveruša, samo zato što je zbog mame i bake bila neraspoložena. Zato je kružila okolo i zaista se potrudila da napravi lepu sliku Harolda kako prati Emu po baštenskoj stazi.

Izgleдалo je drugačije kroz sočivo, pomislila je, način na koji je uspela da se fokusira na Emino lice – kako joj je veo padao preko kose. I kako je sunce lepo sijalo kroz čipku.

Napravila je još fotografija kad je Parker počela sa „Dragi verenici“, kao prečasni Visldaun, kad su se Ema i Lorel uhvatile za ruke, a Harold se sklupčao da spava i zahrkao im kraj nogu.

Vizija u belom

Primitila je kako je Lorelina kosa bila svetla, kako joj je sunce osvetlilo rubove ispod visokog crnog šešira koji je nosila kao mladoženja. Kako su se brci gospodina Fiša podizali dok je zevao.

Kad se dogodilo, dogodilo se i u njoj samoj kao i spolja. Njene tri prijateljice su se skupile ispod raskošnog luka belog ružičnjaka, kao trojac lepih devojčica. Neki osećaj naveo je Mak da promeni položaj, vrlo malo, kao da jedva pomera foto-aparat. Nije znala da je to kompozicija, samo joj je izgledalo lepše kroz sočivo.

I plavi leptir joj je zalepršao ispred vidika i sleteo na puterasto žute maslačke u Eminom buketu. Iznenađenje i zadovoljstvo obasjalo je sva tri lica tog trojca ispod belih ruža gotovo istovremeno.

Mak je pritisnula dugme.

Znala je, *znala*, da fotografija neće biti mutna i tamna ili nejasna i bleđa. Palac joj neće zakloniti sočivo. Znala je tačno kako će slika izgledati, i znala je da je njena baka ipak pogrešila.

Možda je sreća do kraja života bila sranje, ali znala je da je želela da slika još ovakvih trenutaka koji *jesu* srećni. Zato što će takvi i ostati do kraja života.

Prvo poglavlje

Prvog januara Mak se prevrnula da udari po budilniku i završila je s licem na podu studija.

„Sranje. Srećna Nova godina.“

Ležala je, ošamućena i zbunjena, dok se nije setila da se nije ni popela na sprat u krevet – i alarm joj se oglasio iz računara, podešen da je probudi u podne.

Podigla se da se otetura do kuhinje i aparata za kafu.

Zašto su ljudi želeli da se venčavaju na novogodišnje večere? Zašto bi pravili zvaničan obred na praznik osmišljen za maratonsko opijanje i verovatno nepriličan seks? I prosto su morali da uvlače porodicu i prijatelje u to, a da ne spominje svadbene fotografe.

Naravno, kad se prijem konačno završio u dva ujutru, mogla je da ode na spavanje kao uračunljiva osoba umesto da učitava slike, preglada ih – i tako provede gotovo tri sata više radeći na fotografijama sa venčanja Hajns–Majers.

Ali, bože, kako je samo napravila dobre fotografije. Nekoliko sjajnih.

Ili su bile sve sranje, a ona ih je procenila u euforičnom magnovenju.

Ne, slike su bile dobre.

Dodala je tri kašičice šećera u crnu kafu i popila ju je s nogu kraj prozora, gledajući kako sneg prekriva bašte i travnjake imanja Braunovih.

Obavili su dobar posao sa venčanjem, pomislila je. I možda će Bob Hajns i Viki Majers to shvatiti kao znak i imati dobar brak.

Kako god, uspomene na taj dan neće izbledeti. Trenuci, veliki i mali, bili su uhvaćeni. Doradiće ih, usavršiti, odštampati. Bob i Viki će moći da se prisećaju tog dana preko tih slika sledeće nedelje ili šezdeset godina posle naredne nedelje.

To je, pomislila je, bilo moćno kao i slatka crna kafa u hladnom zimskom danu.

Otvorila je ormarić, izvadila kutiju mini-tartova, i dok je grickala jedan, pregledala je raspored za taj dan.

Venčanje Klej–Makfirson (Rod i Alison) u šest. Što je značilo da će mlada i njeno društvo stići do tri, mladoženja i njegovi do četiri. Imala je vremena do dva za pripremni sastanak u glavnoj kući.

Dovoljno vremena da se istušira, obuče, pregleda beleške, proverii više puta opremu. Poslednji put kad je proverila vremensku prognozu za taj dan, vreme je bilo sunčano, sa trideset dva stepena. Trebalo bi da napravi neke lepe pripremne slike na prirodnom svetlu i možda nagovori Alison – ako je voljna – na venčani portret na balkonu sa snegom u pozadini.

Sećala se da je mladina majka – Doroti (zovite me Doti) – bila napadna i zahtevna, ali izaći će na kraj sa njom. Ako ne bude mogla ona lično, bog zna da će Parker moći. Parker je mogla da izađe na kraj sa svakim i svačim, i to je i činila.

Parkerin polet i odlučnost pretvorili su *Zavete* u jednu od vodećih kompanija za planiranje venčanja i proslava u državi u poslednjih pet godina. To je preobrazilo tragediju zbog smrti njenih roditelja u nadu, i prelepu viktorijansku kuću i parkove imanja Braunovih u uspešan i jedinstven posao.

I, pomislila je Mak dok je gutala poslednji zalogaj tarta, upravo je i ona sama bila jedan od razloga za to.

Krenula je kroz studio prema stepeništu za spavaću sobu i kupatilo na spratu, i zaustavila se kod omiljene fotografije. Blistava, ushićena mlada podignutog lica, raširenih ruku, i dlanova okrenutih nagore, uhvaćena pod pljuskom ružičastih ružinih latica.

Naslovna strana *Tudejz brajda*, pomislila je Mak. Zato što sam prosto toliko dobra.

Vizija u belom

U debelim čarapama, flanelskom donjem Delejniju pidžame i potkošulji popela se stepenicama da se preobrazi iz umorne zavisnice od kupovnih tartova odevene u pidžamu u prefinjenu fotografkinju venčanja.

Nije se obazirala na nenameštenu krevet – zašto bi ga nameštala kad će ga samo ponovo izgužvati? – niti na brlog u spavaćoj sobi. Tuširanje vrelom vodom je, uz šećer i kofein, uklonilo preostalu paukovu mrežu, tako da je mogla da se fokusira na današnji posao.

Imala je mladu zainteresovanu da isproba nešto kreativno, pasivno-agresivnu mladinu majku koja je mislila da sve zna najbolje, mladoženju tako ludo zaljubljenog da bi učinio sve da usreći buduću ženu. I mlada i mladoženja su bili izuzetno fotogenični.

Poslednja činjenica joj je pružala i zadovoljstvo i izazov u poslu. Kako je tačno mogla da pruži klijentima foto-putovanje kroz njihov dan tako da bude veličanstveno i jedinstveno?

Mladine boje, pomislila je dok je prelistavala dosijee u glavi tokom pranja svoje kratke, razbarušene crvene kose. Srebrna i zlatna. Elegantno i glamurozno.

Videla je cveće i tortu – danas su ih završavali – poklone za goste i stolnjake, haljine za deveruše, ukrase za kosu. Imala je spisak pesama sa obeleženim prvim plesom, plesom majke i sina, oca i ćerke.

Dakle, pomislila je, narednih nekoliko sati svet će joj se vrteti oko Roda i Alison.

Izabrala je svoj kostim, nakit i šminku gotovo podjednako brižljivo kao i opremu. Natovarena, izašla je da pređe kratku stazu od kućice kraj bazena, u kojoj su se nalazili njen studio i stančić, do glavne kuće.

Sneg je svetlucao kao zdrobljeni dijamanti na hermelinu i vazduh je bio hladan i čist kao planinski led. Definitivno je morala da napravi nekoliko snimaka napolju, dnevnih i večernjih. Zimsko venčanje, belo venčanje, sneg na zemlji, led koji se presijavao na drveću i kapao sa ogolelih vrba iznad jezerceta. I tamo nestvarna stara viktorijanska kuća sa bezbrojnim krovnim ukrasima, lučnim i brodskim prozorima, visoka i široka, nežnoplava pod tvrdim oklopom neba. Njene terase i stepeništa najavljivali su praznike ukrasnim lampicama i zelenilom.

Proučavala ju je kao što je to često radila dok je hodala raščišćenim stazama. Volela je njene linije, uglove, sa finim nijansama svetložute i bež koje su se isticale u tom nežnom, istančanom plavetnilu.

Bila joj je dom koliko i njena kuća dok je odrastala. Čak i više, priznala je, jer se u njenoj živelo po majčinim hirovima. Parkerini roditelji su bili topli, srdačni, nežni i – sad je razmišljala – postojani. Pružili su joj mirnu luku u oluji njenog detinjstva.

Žalila je koliko i njena prijateljica kad ih je izgubila pre gotovo sedam godina.

Sad joj je imanje Braunovih bilo dom. Njen posao. Njen život. I to dobar na svakom nivou. Šta je moglo biti bolje od toga da čovek radi ono što voli, i to sa najboljim prijateljicama koje ima?

Ušla je kroz predsoblje da okači zimski kaput, zatim je otišla da zaviri u Lorelin deo.

Prijateljica i poslovna partnerka stajala je na hoklici i pažljivo dodavala srebrne ljiljane na pet spratova svadbene torte. Svaki cvet je cvetao na postolju od zlatnog lista tratorka radi blistavog, elegantnog izgleda.

„Ova ti je najbolja, Makbejnova.“

Lorelina ruka je bila sigurna kao hirurova dok je dodavala poslednji ljiljan. Plava kosa joj je bila uvijena na potiljku u neurednu punđu, koja je nekako pristajala njenom trouglastom licu. Dok je radila, oči, sjajne kao zvončići, bile su joj skupljene u koncentraciji.

„Tako mi je drago što se odlučila za ljiljane umesto ukrasa u obliku mlade i mladoženje. Pristaje ovom dizajnu. Čekaj samo da je odnesemo do balske dvorane.“

Mak je izvadila foto-aparat. „Ovo je dobra slika za veb-sajt. U redu?“

„Naravno. Jesi li spavala uopšte?“

„Nisam do pet, ali jesam posle do podne. Ti?“

„Zaspala u pola tri. Ustala u sedam da završim tortu za mladoženju, deserte – i ovo. Tako mi je prokletu drago što imamo dve nedelje do sledećeg venčanja.“ Pogledala je oko sebe. „Nemoj odati Parker da sam to rekla.“

„Ustala je, pretpostavljam.“

„Već je dvaput ulazila ovamo. Verovatno je bila svuda dvaput. Mislim da sam čula i Emu kako ulazi. Možda su dosad već u kancelariji.“

„Idem tamo. Ideš li i ti?“

„Za deset minuta. Doći ću na vreme.“

„Na vreme je kasno u Parkerinom svetu.“ Mak se osmehnula. „Pokušaću da je zavaram.“

„Samo joj reci da se nešto ne može požurivati. I da će mladina majka dobiti toliko pohvala za ovu tortu da će nam se skinuti sa grbače.“

„To bi moglo da uspe.“

Mak je krenula napolje da proveri predvorje i ogroman salon u kojem će se održati obred. Emalajn i njeni vilenjaci već su se bacili na posao, primetila je, raščišćavali su ostatke od prošlog venčanja i ukrašavali za novo. Svaka mlada je imala sopstvenu viziju, a ova je želela mnogo zlatnih i srebrnih traka i cvetnih ukrasa, nasuprot trakama u bež i boji lavande od novogodišnje večeri.

Kamin je bio pripremljen u salonu i biće upaljen pre nego što gosti počnu da pristižu. Belo presvučene stolice presijavale su se sa srebrnim mašnjama red za redom. Ema je već ukrasila policu nad kaminom zlatnim svećama u srebrnim svećnjacima i mladnim omiljenim belim ljljanima u visokim, tankim staklenim vazama.

Mak je kružila po prostoriji, razmatrala uglove, osvetljenje, kompoziciju – i pravila je još zabeleški dok je izlazila i pela se stepenicama do trećeg sprata.

Kao što je i očekivala, zatekla je Parker u sali za sastanke njihove kancelarije, okruženu laptopom, blekberijem, fasciklama, mobilnim telefonom i slušalicama. Gusta smeđa kosa visila joj je u dugom repu – glatka i jednostavna. Slagala joj se uz odelo – neupadljivo golubije sivo – koje bi se uklopilo i istaklo mladine boje.

Parker ništa nije moglo da promakne.

Nije podigla pogled, već je zavrтела prstom u vazduhu dok je nastavljala da radi na laptopu. Prepoznavši znak, Mak je otišla do pulta sa kafom i napunila im obema šolje. Sela je, spustila fasciklu, otvorila svesku.

Parker se zavalila, nasmešila i uzela šolju. „Biće ovo dobro.“

„Nema sumnje.“

„Putevi su čisti, vreme je dobro. Mlada je ustala, doručkovala i bila na masaži. Mladoženja je vežbao i bio na plivanju. Dostavljači hrane se

drže rasporeda. Svi poslužitelji su spremni.“ Pogledala je na sat. „Gde su Ema i Lorel?“

„Lorel dovršava tortu, koja je čudesna. Nisam videla Emu, ali počela je da ukrašava svadbene prostorije. Lepo. Želim neke slike napolju. Pre i posle ceremonije.“

„Nemoj da držiš mladu predugo napolju pre venčanja. Ne želimo da joj se nos zacrvni i procuri.“

„Možda ćeš morati da mi skinješ njenu majku s vrata.“

„Već sam primetila.“

Ema je žurno ušla sa dijetalnom kolom u jednoj ruci i fasciklom u drugoj. „Tinka muči mamurluk i nije se pojavio, pa imam čoveka manje. Hajde da budemo kratke, važi?“ Sela je za sto. Kovrdžava crna kosa joj je poskakivala na ramenima majice. „Mladenački apartman i salon su ukrašeni. Predvorje i stepenište skoro gotovi. Buketi i cvetni ukrasi za odeću su provereni. Počeli smo sa velikom salom i balskom dvoranom. Moram tamo da se vratim.“

„Devojčica za bacanje cveća?“

„Korpa sa belim ružama, srebrna i zlatna traka. Pripremila sam joj venčić za glavu – ruže i gipsofile – spreman za frizerku. Preslatko je, Mak. Treba mi nekoliko slika aranžmana ako možeš to da uklopiš. Ako ne, ja ću.“

„Pobrinuću se za to.“

„Hvala. Mladina majka...“

„Radim na tome“, rekla je Parker.

„Treba da...“, Ema je začutala kad je ušla Lorel.

„Ne kasnim“, objavila je.

„Tink se nije pojavio“, rekla joj je Parker. „Emi nedostaje čovek.“

„Mogu da upadnem. Moraću još da postavim glavni ukras na tortu i ukrasim deserte, ali sad imam vremena.“

„Hajde da pregledamo raspored.“

„Čekaj.“ Ema je podigla limenku dijetalne kole. „Prvo da nazdravimo. Srećna nam Nova godina, za nas četiri neverovatne, čudesne i veoma seksi žene. Najbolje drugarice zauvek.“